

Maritiem pastoraat in de praktijk

Russische snoepjes

Vanwege de boycotmaatregelen tegen Rusland kunnen de zeevarenden uit dit land geen gebruik meer maken van het simkaartje in hun mobiele telefoon. Zij lossen dit op door deze kaartjes te vervangen door Europese exemplaren. Als havendomee heb ik deze bij mijn bezoeken dan ook bij me. Mijn hulp gaat soms nog een stap verder. De zeelieden die regelmatig in Amsterdam komen kunnen mij ook vragen om een nieuw tegoed op hun kaartje te zetten. Dit gaat voor mij heel makkelijk met de computer. Als het schip in Amsterdam is aangekomen, worden de rekeningen betaald. Als we het over de oorlog hebben, gaat het vaak over de leugenpraatjes van de regering.

Om zijn dankbaarheid te uiten gaf een Russische kapitein mij een plastic tas vol chocolaatjes en snoepjes uit zijn land. Ooit had ik tijdens het drinken van een kop koffie dit aangeboden gekregen en ik had mij er lovend over uitgelaten. Enerzijds vond ik ze echt wel lekker maar anderzijds was het ook beleefdheid. Een leugentje om bestwil.

Bij het schip wat ik daarna bezocht had ik derhalve niet alleen maar simkaartjes bij me maar ook heel veel snoepjes. Het was een oud en groot schip waarvan de eigenaar alleen maar het hoogstnodige eten beschikbaar stelt aan zijn bemanning. In de kantine legde ik een deel van mijn voorraad op een tafel en nodigde de bemanning uit ervan te eten.

Toen een zeeman uit de Oekraïne mij vroeg hoe ik aan de snoepjes kwam, wilde ik hem natuurlijk niet vertellen dat ik een cadeau aan het doorgeven was. Ter plekke verzon ik dat een Russische kapitein mij gevraagd had deze aan Oekraïense zeevarenden te geven.

De zeevarende vond deze uitleg zo bijzonder dat ik helemaal op dreef raakte. Ik maakte ervan dat zijn president bommen stuurt maar dat hij vindt dat het snoepjes moeten zijn omdat mensen uit de Oekraïne en Rusland elkaars broeders en zusters zijn. Dit verhaal was voor de Oekraïense zeeman aanleiding om te vertellen hoe moeilijk hij het heeft. Niet alleen omdat zijn vrouw en kinderen in Polen wonen terwijl hun ouders achtergebleven zijn. Maar ook omdat hij een broer heeft die in het leger zit. Hij vertelde het met emotie en het was duidelijk dat het goed voor hem was dat hij zijn hart even kon luchten.

De dagen erna besloot ik de snoepjes alleen aan Oekraïense zeelieden uit te delen. Uiteraard vertelde ik het bijbehorende verhaal erbij. Het brengt steeds weer waardevolle gesprekken op gang. Dat dit met een leugentje gebeurt is natuurlijk niet zo fraai maar ik denk maar dat er door de politici zoveel wordt gelogen dat dit er nog wel bij kan.

Leon Rasser